

Landelijk Schoon.

De zorg voor het landelijk schoon is een zeer bijzondere zorg. De schoonheids-„verzorger” van het landschap moet naast persoonlijkheid, in staat het begrip „schoon” aan te voelen, ook gevoel hebben voor traditie en strekelijke bijzonderheid. Zoo graag zouden we in onze verordeningen de wil vastgelegd zien, dat de zorg voor de landschapsschoonheid aan bepaalde normgevende grondslagen gebonden werd. We zouden graag de regelen, die het behoud van het landschapsschoon moeten verzekeren, vastgelegd zien in verordende bepalingen, zoodat niet het landschap (wat voorheen toch het geval was) bij voortdoring bleef overgeleverd aan de grillen van toevallige meer of minder verstandige, meer of minder en zeer dikwijls verstandlooze bouwers en sloopers.

Het mocht tot dusver niet zoo zijn. We hebben wel eens eenig geruisch gehoord, dat op leven wees bij de colleges, die ons onze bestuursverordeningen bezorgen. Maar een bevredigend ingrijpen bleef achterwege. Misschien bemoeit het nieuw ingestelde departement van Opvoeding, Wetenschap en Cultuurbescherming zich straks met de zaak. Het is te hopen!

Opmerkelijk gemaakt door berichten en mededeelingen, als zou op het punt van het landschapsschoon in de bij uitstek platteland-gemeente Wieringermeer een verordening in het leven zijn geroepen, die het ideaal „grondige bescherming van het landschapsschoon ten plattelande” zou nastreven, heb ik me tot de directie van de Wieringermeer terzake gewend om inlichtingen. Vooropgesteld, dat de woorden „schoonheid van het 'an'-schap” of welke andere „als idealistisch aanvoelbare” aanduiding in de betrokken verordening